

ции на Високата порта предизвиква възхищение и импулсира борците против султанския гнет. За интереса към тези неспокойни области на полуострова свидетелства още в. „**Българска дневница**“ - първият вестник на Раковски, издаван в Нови Сад през 1857 г. Даровитият, но начинаещ тогава журналист, обособява специална рубрика „Черна гора“, която поддържа със заимствани съобщения и дописки от сръбски, австрийски и немски вестници. Покрай вестите за гранични инциденти по черногорско-турската граница, Раковски проследява историята на Княжеството и откроява **черногорския въпрос** като един от най-съществените компоненти при преценяване на обстановката на Балканите. Той далновидно предвижда, че от там ще тръгне новото изостряне на Източния въпрос: „От малки искри голям пожар може да избухне, а особито между черногорци и турци“⁴⁷.

След разгорелия се военен конфликт и историческата победа при Грахово на 1 май 1858 г., когато черногорци, заедно с въстаналите херцеговци, нанасят тежко поражение на османска армия, въпросът за суверенитета на Черна гора е поставен на дипломатическата маса от Русия и Франция. От този момент се открива нова страница във външнополитическата активност на полунезависимите балкански държави спрямо Османската империя. Въодушевен от победата на черногорци, намиращият се в Одеса Раковски съставя първия си План за освобождение на България.

Черногорският въпрос предизвиква и **д-р Иван Селимински**, големият обществено-политически деец, учен и книжовник, да вземе отново журналистическото перо. В един политически очерк той анализира все още неотшумялата черногорска криза, международната намеса и значението на материалната помощ и покровителството на Русия за Черногорското княжество. Наблюдението как дори след извоюваната военна победа черногорско-турските отношения се регулират в крайна сметка чрез преговори и остават до голяма степен в зависимост от решенията на европейската дипломация, налага според д-р Селимински по-реалистичен и трезв подход и съобразяване с международните условия⁴⁸. За развитието на българската обществено-политическа мисъл неговите заключения имали особена тежест. Те обаче стават достояние само на тесен емигрантски кръг, поради липсата на подходяща българска печатна трибуна. Написана през лятото на 1859 г., статията на д-р Селимински не намира място в наши периодични издания - „Българска дневница“ на Раковски е вече спряла, а в подцензурния „Цариградски вестник“ поместването ѝ било невъзможно. Не съществувал и друг емигрантски орган, изразяващ радикални виждания. Случаят е показателен за условията, при които се развива нашата журналистика.